

Ang Aklat ni Daniel - Bilang Isandaan at Limampu't Walo

Pagbubunyag ng Pangitain: Pag-unawa sa mga Araw ng Pagdadalamhati sa Aklat ni Daniel

Jeff Pippenger
2024-03-25

Sa ikatlong taon ni Cyrus na hari ng Persia, isang bagay ang ipinahayag kay Daniel, na ang pangalang itinawag sa kaniya ay Belteshazzar; at ang bagay ay tunay, datapuwa't ang takdang panahon ay mahaba; at kaniyang naunawaan ang bagay, at nagkaroon siya ng pagkaunawa sa pangitain. Nang mga araw na yaon, akong si Daniel ay nagdadalamhati nang tatlong buong linggo. Hindi ako kumain ng tinapay na mainam, ni laman ni alak ay pumasok sa aking bibig, ni nagpahid man ako ng langis, hanggang sa naganap ang tatlong buong linggo. At sa ikadalawampu't apat na araw ng unang buwan, samantalang ako'y nasa tabi ng malaking ilog, na siyang Hiddekel. Daniel 10:1-4.

Sa panahon ng simbolikong tatlo at kalahating araw sa kabanata labing-isa ng Pahayag, nang ang dalawang saksi ay patay sa lansangan, isang "bagay" ang inihayag kay Belteshazzar. Dati na niyang naunawaan ang "pangitain" (mareh), sapagkat sa kabanata siyam ay dumating na si Gabriel at ipinagkaloob sa kanya ang pag-unawa sa pangitain.

Oo, samantalang ako'y nagsasalita sa panalangin, maging ang lalaking si Gabriel, na nakita ko noong una sa pangitain, na pinalipad nang mabilis, ay humipo sa akin sa oras ng handog sa hapon. At ipinabatid niya sa akin, at nakipag-usap sa akin, at sinabi, O Daniel, ngayo'y lumabas ako upang bigyan ka ng katalinuhan at pag-unawa. Sa pasimula ng iyong mga pagsusumamo ay lumabas ang utos, at ako'y naparito upang ipakita sa iyo; sapagkat ikaw ay lubhang minamahal: kaya't unawain mo ang bagay, at pagbulay-bulayan mo ang pangitain. Daniel 9:21-23.

Ang "lalaking si Gabriel, na" nakita ni Daniel "sa pangitain nang pasimula," ay tumutukoy sa "chazon," ang pangitain ng makahulang kasaysayan, na tumutukoy kay Gabriel na nagpapaliwanag kay Daniel ng pangitain tungkol sa mga kaharian ng hula ng Bibliya sa ikawalong kabanata. Ngunit ang "pangitain," na dapat nang isaalang-alang ni Daniel sa ikasiyam na kabanata, ay ang "mareh," pangitain ng anyo. Pagkaraan ay ibinigay ni Gabriel kay Daniel ang makasaysayang paghahati-hati ng hula ng dalawang libo at tatlong daang taon.

Ang ika-siyam na kabanata ay natupad sa unang taon ni Darius. Nang ipahayag ni Belteshazzar na "nagkaroon siya ng pagkaunawa sa pangitain," sa "ikatlong taon ni Cyrus," naunawaan na niya ang pangitaing "mareh" sa loob ng dalawang taon. Ang naunawaan ni Belteshazzar sa "mga araw na iyon" ng pagdadalamhati ay ang "bagay," iyon ay ang salitang Hebreo na "dabar," at ito'y mahaba, sapagkat ang takdang panahon ay dalawang libo't limandaan at dalawampung taon.

Naunawaan na ni Daniel ang ilang bahagi ng “bagay,” sapagkat isinagawa niya sa kabanata siyam ang panalangin ng Levitico dalawampu’t anim, at iyon ang panalangin ng “bagay.” Nagkaroon ng nadagdag na liwanag ukol sa “pitong panahon” na naunawaan ni Belteshazzar sa loob ng dalawampu’t isang araw ng pagdadalamhati, at ang nadagdag na liwanag ukol sa “pitong panahon” sa mga araw na iyon ng pagdadalamhati ay sumagisag sa nadagdag na liwanag ukol sa “pitong panahon” noong 1856. Alam din ng mga Millerita noon pa man ang “pitong panahon,” sapagkat ipinahayag nila iyon, ngunit may idinagdag na liwanag na susubok sa kanila sa mismong punto ng kanilang kasaysayan nang sila’y lumipat mula sa kilusang Filadelfiano patungo sa Laodiceano.

Ang mga araw ng pagdadalamhati ni Belteshazzar ay kaayon ng makahulag kasaysayan nang ang kilusang Filadelfia ay lumipat tungo sa kilusang Laodicea noong 1856, at pagkatapos ay tungo sa iglesyang Adventistang Laodicea noong 1863. Kapwa ang kasaysayan ni Belteshazzar at ng mga Millerita hinggil sa nadagdagang liwanag ukol sa “pitong panahon” ay umaayon sa paglipat ng kilusang Laodicea ng ikatlong anghel tungo sa kilusang Filadelfia ng isang daan at apatnapu’t apat na libo, at sa mga araw ng pagdadalamhati, na nasa panahon ng paghihintay, kung kailan ang nadagdagang liwanag ukol sa “pitong panahon” ay ihahayag.

Si Belteshazzar ay kumakatawan kapwa sa isang sugo at sa isang kilusan. Sa mga araw ng kanyang pagdadalamhati, ang sugo ay nararapat na maunawaan ang "bagay," na siyang Katotohanan, at saka niya ihaharap ang "bagay" sa isang kilusan, kung kailan muling bubuhayin ni Michael ang dalawang saksi sa 2023.

Ang salitang Hebreo na “mareh” (pangitain ng kaanyuan ni Cristo), na sa talatang uno ay tinukoy na nauunawaan ni Daniel, ay inilalahad nang apat na ulit sa huling pangitain ni Daniel. Dalawang ulit itong isinalin bilang “pangitain,” at dalawang ulit bilang “kaanyuan.” Sa unang paggamit ni Daniel ng salitang ito sa talatang uno, ipinahayag niyang naunawaan niya ang “pangitain,” ngunit ang iba pang tatlong pagtukoy ay naglalarawan kay Daniel na nararanasan ang pangitain. Sa talatang anim, ang mukha ni Cristo ay gaya ng “kaanyuan” ng kidlat.

At sa ikadalawampu't apat na araw ng unang buwan, samantalang ako'y nasa tabi ng malaking ilog, na Hiddekel; nang magkagayo'y itinaas ko ang aking mga mata at tumingin, at narito, isang lalaking nakadamit ng lino, na ang mga baywang ay nabibigkisan ng dalisay na ginto ng Uphaz: ang kaniyang katawan ay tulad din sa batong berilo, at ang kaniyang mukha ay gaya ng anyo ng kidlat, at ang kaniyang mga mata ay tulad ng mga ilawang apoy, at ang kaniyang mga bisig at ang kaniyang mga paa ay tulad sa kulay ng pinakintab na tanso, at ang tinig ng kaniyang mga salita ay gaya ng tinig ng karamihan. At akong si Daniel lamang ang nakakita ng pangitain; sapagkat ang mga lalaking kasama ko ay hindi nakakita ng pangitain; ngunit isang matinding panginginig ang dumapo sa kanila, anupa't nagsitakas sila upang magkubli. Kaya't naiwang mag-isa ako, at nakita ko ang dakilang pangitaing ito, at wala nang nanatiling lakas sa akin: sapagkat ang aking karilagan ay naging kabulukan sa akin, at wala akong nalabi pang lakas. Daniel 10:4-8.

May isa pang salitang Hebreo na isinalin bilang “pangitain,” na tatalakayin natin matapos nating ilahad ang ilang katangian ng salitang Hebreo na “mareh.” Sa mga naunang talata, ang ginamit ay ang salitang “kaanyuan,” na siyang salitang Hebreo na “mareh.” Ang gayunding salita ay isinalin

bilang “pangitain” sa talatang labing-anim. Sa talatang labing-anim, ang pangitain tungkol kay Cristo ay nagpahapis kay Daniel.

At, narito, ang isang tulad sa wangis ng mga anak ng mga tao ay humipo sa aking mga labi; saka binuksan ko ang aking bibig at nagsalita, at sinabi ko sa nakatayo sa harap ko, O aking panginoon, dahil sa pangitain ay sumapit sa akin ang aking mga pighati, at wala akong nalalabing lakas. Daniel 10:16.

Ang salitang Hebreo na isinalin bilang “sorrows” ay nangangahulugang bisagra, at ang “pangitain” tungkol sa pagpapakita ni Cristo na nakita ni Daniel sa nasabing talata ay pumihit sa isang bisagra. Sa hula, ang “bisagra” ay kumakatawan sa isang punto ng pagliko.

May mga aral na dapat matutuhan mula sa kasaysayan ng nakaraan; at sa mga ito ay ibinabaling ang pansin, upang maunawaan ng lahat na ang Diyos ay gumagawa sa gayunding paraan ngayon gaya ng Kaniyang lagi nang ginagawa. Ang Kaniyang kamay ay nakikita sa Kaniyang gawain at sa gitna ng mga bansa sa kasalukuyan, gaya rin ng lagi, magmula pa nang unang ipinahayag ang ebanghelyo kay Adan sa Eden.

May mga kapanahunan na humuhudyat ng pagbaling sa kasaysayan ng mga bansa at ng iglesia. Sa pangangasiwa ng Diyos, pagdating ng iba’t ibang krisis na ito, ang liwanag para sa panahong yaon ay ipinagkakaloob. Kung ito’y tinatanggap, nagkakaroon ng pag-unlad na espirituwal; kung ito nama’y itinatakwil, sumusunod ang pag-urong na espirituwal at pagkalubog. Inilahad ng Panginoon sa Kanyang salita ang masikhay na gawain ng ebanghelyo, kung paano ito isinagawa noong nakaraan, at kung paano ito isasagawa sa hinaharap, hanggang sa pangwakas na tunggalian, kung kailan ang mga ahensiyang makasatanas ay gagawa ng kanilang huling kagila-gilalas na pagkilos. Bible Echo, Agosto 26, 1895.

Ang talata labing-anim ay kumakatawan sa isang punto ng pagbabago sa kasaysayang kinakatawan ni Belteshazzar. Ito ay isang punto ng pagbabago kapuwa para sa Republikang sungay (ang bansa) at sa Protestanteng sungay (ang iglesia). Ito ay kumakatawan sa isang krisis, at ito rin ang puntong ibinibigay ang natatanging liwanag para sa kasaysayang iyon. Ang punto ng pagbabago para kay Daniel ay naganap nang si Daniel ay “nahipo,” sa ikalawa sa tatlong ulit. Si Daniel ay mahihipo nang tatlong ulit, at ang ikalawang ulit na siya ay nahipo ay isang punto ng pagbabago para kay Daniel, at ang puntong iyon ng pagbabago ay ang ikalawa sa tatlong ulit na nakita ni Daniel ang pangitaing “march.”

At, narito, ang isang tulad sa wangis ng mga anak ng mga tao ay humipo sa aking mga labi; saka binuksan ko ang aking bibig at nagsalita, at sinabi ko sa nakatayo sa harap ko, O aking panginoon, dahil sa pangitain ay sumapit sa akin ang aking mga pighati, at wala akong nalalabing lakas. Daniel 10:16.

Sa ilang sandali, tatalakayin natin ang tatlong paghipo. Ang una sa apat na pagkakataong ginamit ni Daniel ang salitang “march” ay ang kanyang patotoo na naunawaan niya ang pangitain, at ang huling tatlong pagbanggit ay tumutukoy sa kanyang karanasan nang nakita niya mismo ang anyo. Ang ikatlong pagtukoy niya sa pangitain ng anyo ay nasa talatang labing-walo, kung saan siya’y hinipo sa ikatlong pagkakataon.

At muling dumating at humipo sa akin ang isa na gaya ng anyo ng isang lalaki, at pinalakas niya ako. Daniel 10:18.

Sa ikalawang paghipo, sa talatang labing-anim, na siyang ikalawang pagtukoy sa pangitaing “marah,” nawala ang kaniyang lakas; ngunit sa ikatlong paghipo, naibalik ang kaniyang lakas. Sa mga talatang sampu, labing-anim, at labing-walo ay hinipo si Daniel. Sa talatang anim, nakita ni Daniel ang anyo ni Cristo, at pagkatapos ay si Gabriel, at sa talatang sampu, hinipo ni Gabriel si Daniel sa unang pagkakataon.

Pagdaka’y itiningin ko ang aking mga mata at tumingin, at narito, isang lalaking nararamtan ng lino, na ang kaniyang mga balakang ay nabibigkisan ng dalisay na ginto ng Uphaz: Ang kaniyang katawan naman ay gaya ng berilo, at ang kaniyang mukha ay gaya ng anyo ng kidlat, at ang kaniyang mga mata ay gaya ng mga ilawang apoy, at ang kaniyang mga bisig at ang kaniyang mga paa ay parang kintab ng pinakintab na tanso, at ang tinig ng kaniyang mga salita ay gaya ng tinig ng karamihan. At akong si Daniel lamang ang nakakita ng pangitain: sapagkat ang mga lalaking kasama ko ay hindi nakakita ng pangitain; ngunit isang malaking panginingin ang sumapit sa kanila, anupat sila’y nagsitakas upang magkubli. Kaya’t ako’y naiwang nag-iisa, at nakita ko ang dakilang pangitaing ito, at walang lakas na nanatili sa akin: sapagkat ang aking anyo ay nabago sa akin na naging kasiraan, at wala akong natirang lakas.

Nguni’t narinig ko ang tinig ng kaniyang mga salita: at nang marinig ko ang tinig ng kaniyang mga salita, ako’y nahulog sa mahimbing na pagkakatulog na ang aking mukha ay nakayuko sa lupa. At, narito, isang kamay ang humipo sa akin, na nag-angat sa akin upang ako’y mapasatuhod at mapasandal sa mga palad ng aking mga kamay. At sinabi niya sa akin, O Daniel, lalaking lubhang minamahal, unawain mo ang mga salitang aking sinasabi sa iyo, at tumayo kang matuwid: sapagka’t sa iyo ako ngayo’y sinugo. At nang masalita niya sa akin ang salitang ito, ako’y tumayong nanginginig. Nang magkagayo’y sinabi niya sa akin, Huwag kang matakot, Daniel: sapagka’t mula sa unang araw na iyong inilagag ang iyong puso upang umunawa, at upang magpakumbaba sa harap ng iyong Dios, ang iyong mga salita ay dininig, at ako’y naparito dahil sa iyong mga salita. Nguni’t ang prinsipe ng kaharian ng Persia ay sumalangsang sa akin sa loob ng dalawampu’t isang araw: nguni’t, narito, si Miguel, isa sa mga pangunahing prinsipe, ay naparito upang tulungan ako; at ako’y nanatili roon kasama ng mga hari ng Persia. Ngayo’y naparito ako upang ipaunawa sa iyo kung ano ang sasapit sa iyong bayan sa mga huling araw: sapagka’t ang pangitain ay ukol pa sa maraming araw. Daniel 10:5–14.

Pagkatapos, sa talatang ikalabing-anim, si Daniel ay hinipo sa ikalawang pagkakataon, nang makita niya si Cristo sa pangitain.

At nang masalita niya sa akin ang gayong mga salita, ay itinitig ko ang aking mukha sa lupa, at ako’y napipi. At, narito, may isang gaya ng wangis ng mga anak ng mga tao na humipo sa aking mga labi: nang magkagayo’y ibinuka ko ang aking bibig, at nagsalita, at sinabi ko sa kanya na nakatayo sa harap ko, O panginoon ko, sa pamamagitan ng pangitain ay dinaig ako ng aking mga kapanglawan, at wala nang lakas na naiwan sa akin. Sapagkat paanong makapagsasalita ang lingkod ng panginoon kong ito sa panginoon kong ito? sapagkat tungkol sa akin, pagdaka’y walang lakas na naiwan sa akin, ni wala nang hiningang natira sa akin.

Daniel 10:15–17.

Pagkatapos, si Daniel ay hinipo sa ikatlong pagkakataon, sa pagpapakita ni Gabriel, hindi si Cristo.

At muling dumating ang isa na tulad ng anyo ng tao at hinipo ako, at pinalakas niya ako, at sinabi niya, O taong lubhang minamahal, huwag kang matakot: kapayapaan nawa ang sumaiyo; magpakalakas ka, oo, magpakalakas ka. At nang siya'y nagsalita sa akin, ako'y pinalakas, at sinabi ko, Magsalita ang aking panginoon; sapagkat pinalakas mo ako. At sinabi niya, Nalalaman mo ba kung bakit ako naparito sa iyo? At ngayo'y babalik ako upang makipaglaban sa prinsipeng Persia; at pagka ako'y nakaalis, narito, darating ang prinsipeng Gresya. Ngunit ipakikita ko sa iyo ang nakatala sa Kasulatan ng Katotohanan; at walang sinumang tumitindig na kasama ko sa mga bagay na ito, kundi si Michael na inyong prinsipeng. Daniel 10:18-21.

Si Daniel ay hinipo nang tatlong beses, at sa una at ikatlong pagkakataon ay hinipo siya ng anghel na si Gabriel. Sa ikalawang pagkakataon, hinipo siya ni Cristo. Gumamit si Daniel ng iisang salitang Hebreo nang apat na beses, subalit sa una sa apat na beses na iyon, sa talata uno, ipinahayag niya na naunawaan niya ang "pangitain". Mahalaga ang pag-unawa sa isang katotohanan, subalit hindi ito katumbas ng pagdanas ng katotohanan, gaya ng naranasan niya sa iba pang tatlong pagkakataon.

Nang matapos ang mga araw ng pagluluksa ni Daniel, ipinagkaloob sa kaniya ang isang karanasan ng pangitain, na bago pa man matapos ang mga araw ng kaniyang pagluluksa ay nauunawaan na niya. Ang karanasang ito ay binubuo ng tatlong hakbang, na kinakatawan ng tatlong paghipo. Ang una at ang huling paghipo ay isinakatuparan ni Gabriel, at ang panggitnang paghipo ay isinakatuparan ni Cristo. Ang una at ang huling mga paghipo ay ang una at ang huling mga titik ng alpabetong Hebreo. Sa ikalawang hakbang na iyon, kinikilala ni Daniel ang kaniyang kalagayan bilang isang mapaghimagsik na makasalanan kaugnay ng kaniyang Panginoon, at kaya't ang panggitnang paghipo ay kumakatawan sa paghihimagsik, gaya ng kinakatawan ng ikalabintatlong titik ng alpabetong Hebreo.

Ngunit si Pedro ay hindi na inaalintana ang mga bangka o ang kargamento. Ang himalang ito, higit sa alinmang nasaksihan niya kailanman, ay para sa kaniya isang pagpapamalas ng kapangyarihan ng Diyos. Kay Jesus ay nakita niya ang Isa na pinaiilalim ang buong kalikasan sa Kanyang kapangyarihan. Ang presensiya ng pagka-Diyos ay naghayag ng sarili niyang kawalang-kabalan. Ang pag-ibig sa kaniyang Panginoon, ang kahihyan dahil sa sarili niyang kawalan ng pananampalataya, ang pasasalamat sa pagkababa-loob ni Cristo, at higit sa lahat, ang damdamin ng kaniyang karumihan sa harap ng walang hanggang kadalisayan, ay lubos na bumalot sa kaniya. Samantalang ang kaniyang mga kasama ay inaayos ang huli sa lambat, nagpatirapa si Pedro sa paanan ng Tagapagligtas, na nagsasabi, 'Lumayo Ka sa akin; sapagkat ako ay isang taong makasalanan, O Panginoon.'

Ang gayunding presensiya ng kabanalang maka-Diyos ang siyang nagpatumba sa propetang Daniel na tila patay sa harap ng anghel ng Diyos. Sinabi niya, "Ang aking kaanyuan ay nagbago sa akin tungo sa kabulukan, at wala akong natirang lakas." Kaya, nang mamasdan ni Isaias ang kaluwalhatian ng Panginoon, siya'y sumigaw, "Sa aba ko! sapagkat ako'y

napahamak; sapagkat ako’y isang tao na may maruruming labi, at tumatahan ako sa gitna ng isang bayang may maruruming labi; sapagkat nakita ng aking mga mata ang Hari, ang Panginoon ng mga hukbo.” Daniel 10:8; Isaias 6:5. Ang sangkatauhan, kasama ang kahinaan at kasalanan nito, ay iniharap na kasalungat sa kasakdalan ng pagka-Diyos, at nadama niya na siya’y lubos na kapos at di-banal. Gayon nga ang naging kalagayan ng lahat ng pinagkalooban na masilayan ang kadakilaan at kamahalan ng Diyos.

"Ibinulalas ni Pedro, 'Lumayo ka sa akin; sapagkat ako ay isang taong makasalanan;' gayunma'y kumapit siya sa mga paa ni Jesus, nadaramang hindi siya maaaring mawalay sa Kanya. Sumagot ang Tagapagligtas, 'Huwag kang matakot; mula ngayon ay mamimingwit ka ng mga tao.' Pagkaraan lamang na masilayan ni Isaias ang kabanalan ng Diyos at ang sarili niyang di-karapat-dapatan ay ipinagkatiwala sa kaniya ang banal na mensahe. Pagkaraan lamang na si Pedro ay napaakay sa pagtalikod sa sarili at sa pagsandig sa kapangyarihang banal ay tinanggap niya ang tawag sa kaniyang gawain para kay Cristo." *The Desire of Ages*, 246.

Ang pangitaing “march” ay ang pangitain ng pagpapakita ni Cristo, ngunit ang anghel na si Gabriel ay kinakatawan ng ikalawa at ikaapat na pagkakataong ginamit ni Daniel ang salita. Ang unang pagkakataon ay isang pahayag na naunawaan ni Belteshazzar ang pangitain, ngunit ang huling tatlo ay kumakatawan kay Daniel na nararanasan ang pangitain. Sa tatlong pagkakataong nararanasan ni Daniel ang pangitain, siya ay hinipo rin.

Ang unang pagkakataon na siya ay hinipo ni Gabriel ay pagkatapos na makita niya ang anyo ng niluwalhating Cristo, at ang karanasang iyon ay nag-iwan sa kanya sa "isang mahimbing na pagkakatulog na nakadapa ang aking mukha, at ang aking mukha ay nakaharap sa lupa." Ang pangitain ay nagbunga ng isang paghihiwalay, sapagkat yaong mga kasama niya "ay hindi nakakita ng pangitain; ngunit isang matinding pangininginig ang dumapo sa kanila, anupat nagsitakas silang magkubli." Sa unang kabiguan, si Jeremia "ay umupong mag-isa, dahil sa kamay ng Diyos," at kay Belteshazzar "walang natirang lakas" "sapagkat" ang kanyang "kagandahang-anyo ay sa akin ay naging kabulukan, at" siya "ay hindi nagtaglay ng lakas."

Paghipo sa kanya ni Gabriel sa unang pagkakataon, ibinangon niya si Daniel sa kanyang mga tuhod at sa mga palad ng kanyang mga kamay. Pagkatapos, inatasan niya si Daniel na unawain ang mga salitang kanyang winika at tumayo; at gayon nga ang ginawa ni Daniel, bagaman siya’y nanginginig. Pagkaraan nito, ibinigay ni Gabriel kay Daniel ang isang paglalalahad ng mga naganap sa loob ng dalawampu’t isang araw ng pagluluksa ni Daniel. Ipinahayag niya na, matapos makipagbuno sa mga hari ng Persia sa loob ng dalawampu’t isang araw, si Miguel ay bumaba mula sa langit upang makibaka, at pagkatapos ay dumating si Gabriel upang sagutin ang mga panalangin ni Daniel at ipaliwanag kay Daniel “ang mangyayari sa iyong bayan sa mga huling araw.” Nang bumaba si Miguel mula sa langit, sinugo si Gabriel upang ipaliwanag kay Daniel ang mga huling araw.

Ibinigay kay Daniel ang paliwanag ni Gabriel sa katapusan ng dalawampu't isang araw ng pagdadalamhati, na, sa 'line upon line' na aplikasyon ng kabanata labing-isa ng Pahayag, ay kumakatawan sa sandaling si Ezekiel, sa kabanata tatlumpu't pito, ay dalawang ulit inutusan na

magpahayag ng hula sa mga butong patay, upang ibangon ang dalawang propeta mula sa kanilang mga libingan. Nangyayari ito kapag bumababa si Miguel mula sa langit at muling binubuhay ang katawan ni Moises, habang tumatangging makipag-ugnayan kay Satanas sa aklat ni Judas. Si Daniel ay mahihipo pa nang makalawa pagkaraang ibinigay ni Gabriel sa kanya ang pangkalahatang paglalahad hinggil sa mga araw ng pagdadalamhati.

Pagkatapos magsalita ni Gabriel, si Daniel ay “ibinukod ang kaniyang mukha sa lupa, at siya’y napipi”; at pagkaraan, si Cristo Mismo ay “humipo” sa “mga labi” ni Daniel, at saka “ibinuka” ni Daniel ang kaniyang “bibig, at nagsalita, at nagsabi doon sa nakatayo sa harap ko, O panginoon ko, dahil sa pangitain ang aking mga kapanglawan ay sumapit sa akin, at wala na akong nalabing lakas. Sapagkat paanong makapagsasalita ang lingkod ng panginoon kong ito sa panginoon kong ito? sapagkat tungkol sa akin, pagdaka’y wala nang lakas na nalabi sa akin, ni may hininga mang natira sa akin.”

Ang karanasan ng pagkakita at pakikipag-usap kay Cristo ay nagpakumbaba kay Daniel hanggang sa alabok. Siya ay naging pipi, at nanatili sanang gayon kung hindi hinipo ni Cristo ang kaniyang mga labi, gaya ng paghipo ng baga mula sa dambana sa mga labi ni Isaias.

Ipagpapatuloy natin ang pag-aaral na ito sa susunod na artikulo.

Nang masilayan ni Isaias ang pahayag ng kaluwalhatian at kadakilaan ng kaniyang Panginoon, siya’y napuspos ng matinding kabatiran sa kadalisan at kabanalan ng Diyos. Kay tindi ng pagkakaiba sa pagitan ng walang kapantay na kasakdalan ng kaniyang Maylalang at ng makasalanang lakad ng mga yaong, kasama niya, malaon nang ibinilang sa hinirang na bayan ng Israel at Juda! “Sa aba ko!” sigaw niya; “sapagkat ako’y napahamak; sapagkat ako’y tao na may maruruming labi, at ako’y nananahan sa gitna ng bayang may maruruming labi; sapagkat nakita ng aking mga mata ang Hari, ang Panginoon ng mga hukbo.” Talata 5. Nakatindig, na wari’y nasa ganap na liwanag ng banal na presensiya sa kaloob-loobang dakong banal, napagtanto niya na kung iiwan siya sa sarili niyang kapintasan at kawalan ng kakayahan, lubos na hindi niya magagampanan ang misyong sa kaniya’y itinawag. Ngunit isang serapin ang sinugo upang alisin ang kaniyang bagabag at ihanda siya para sa kaniyang dakilang misyon. Isang baga na nagliliyab mula sa dambana ay idinampi sa kaniyang mga labi, na may mga salitang, “Narito, ito’y dumampi sa iyong mga labi; at ang iyong kalikuan ay naalis, at ang iyong kasalanan ay nilinis.” Pagkatapos ay narinig ang tinig ng Diyos na nagsasabi, “Sino ang aking susuguin, at sino ang yayaon para sa Amin?” at tumugon si Isaias, “Narito ako; suguin mo ako.” Talata 7, 8.

Ang makalangit na panauhin ay inutusan ang naghihintay na sugo, "Humayo ka, at sabihin mo sa bayang ito, Makinig nga kayo, ngunit huwag ninyong unawain; at magsitingin nga kayo, ngunit huwag ninyong mapagwari. Patabain mo ang puso ng bayang ito, at pabigatin mo ang kanilang mga tainga, at ipikit mo ang kanilang mga mata; baka sila’y makakita sa pamamagitan ng kanilang mga mata, at makarinig sa pamamagitan ng kanilang mga tainga, at makaunawa sa pamamagitan ng kanilang puso, at magbalik-loob, at mapagaling." Mga talata 9, 10.

Maliwanag ang tungkulin ng propeta; dapat niyang itaas ang kaniyang tinig sa pagtutol laban sa namamayaning mga kasamaan. Ngunit nangangamba siyang pasimulan ang gawaing iyon nang walang anumang katiyakan ng pag-asa. “Panginoon, hanggang kailan?” kaniyang itinanong. Talata 11. Wala bang isa man sa Iyong bayang hinirang na kailanma’y makauunawa, magsisi, at gumaling?

Ang pasanin ng kanyang kaluluwa alang-alang sa naliligaw na Juda ay hindi niya dadalhin nang walang kabuluhan. Ang kanyang misyon ay hindi magiging lubusang walang bunga. Gayunman, ang mga kasamaan na dumarami sa maraming salinlahi ay hindi maaalis sa kanyang kapanahunan. Sa buong buhay niya kailangan siyang maging matiyaga at matapang na guro—isang propeta ng pag-asa gayundin ng kapahamakan. Kapag natupad sa wakas ang banal na layon, lilitaw ang ganap na bunga ng kanyang mga pagsisikap, at ng pagpapagal ng lahat ng tapat na mensahero ng Diyos. Maliligtas ang isang nalalabi. Upang ito’y maisakatuparan, ang mga mensahe ng babala at pagsusumamo ay dapat iparating sa mapaghimagsik na bansa, wika ng Panginoon: “Hanggang sa ang mga lunsod ay masira at walang maninirahan, At ang mga bahay ay walang tao, At ang lupain ay lubos na tiwangwang, At papalayuín ng Panginoon ang mga tao, At magkaroon ng malaking pagkatiwangwang sa gitna ng lupain.” Talata 11, 12.

Ang mabibigat na kahatulang sasapit sa mga hindi nagsisisi,—digmaan, pagkatapon, pang-aapi, ang pagkawala ng kapangyarihan at karangalan sa gitna ng mga bansa,—ang lahat ng ito ay darating upang yaong sa mga ito’y makababatid ng kamay ng Diyos na nasaktan ay maakay sa pagsisisi. Ang sampung lipi ng hilagang kaharian ay di maglalaon at pangangalatin sa mga bansa, at ang kanilang mga lunsod ay maiiwang ilang; ang mga hukbong maninira ng mga bansang kaaway ay paulit-ulit na dadagsa at mananalasa sa kanilang lupain; maging ang Jerusalem, sa wakas, ay mabubuwal, at si Juda ay dadalhing bihag; gayon man, ang Lupang Pangako ay hindi mananatiling lubos na pinabayaan magpakailanman. Ang katiyakan ng makalangit na panauhin kay Isaias ay ito: ‘Sa loob niya’y may ikasampung bahagi, At ito’y babalik, at kakainin: Gaya ng puno ng teil, at ng roble, Na ang ubod ay nasa kanila, kapag inihulog nila ang kanilang mga dahon: Gayon din, ang banal na binhi ang magiging ubod niyon.’ Talata 13.

"Ang katiyakang ito ng pangwakas na katuparan ng layunin ng Diyos ay nagbigay ng lakas ng loob sa puso ni Isaias. Ano kung maghanay ang mga kapangyarihang makalupa laban sa Juda? Ano kung ang sugo ng Panginoon ay maharap sa pagsalungat at pagtutol? Nakita na ni Isaias ang Hari, ang Panginoon ng mga hukbo; narinig niya ang awit ng mga serapin, 'Ang buong lupa ay puno ng Kanyang kaluwalhatian;' taglay niya ang pangako na ang mga mensahe ni Jehova para sa tumatalikod na Juda ay sasamahan ng nakakukumbinsing kapangyarihan ng Espiritu Santo; at ang propeta ay pinatapang para sa gawaing nasa harap niya. Talata 3. Sa buong mahabang at napakahirap niyang misyon, dala-dala niya ang alaala ng pangitaing ito. Sa loob ng animnapung taon o higit pa ay tumindig siya sa harap ng mga anak ng Juda bilang isang propeta ng pag-asa, na lalong tumatag at lalo pang tumatapang sa kanyang mga hulang hinggil sa darating na tagumpay ng iglesia." Mga Propeta at mga Hari, 307-310.